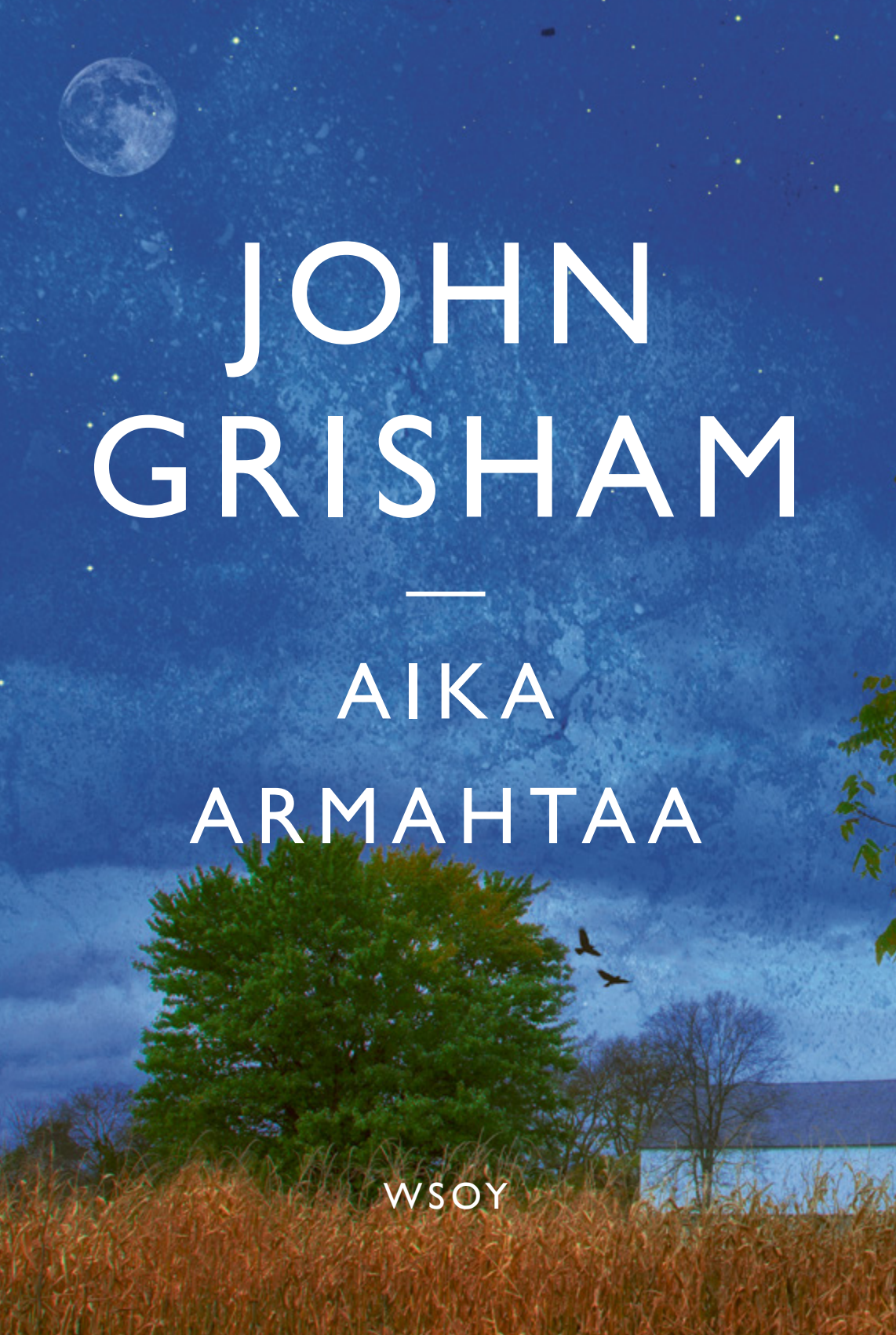

JOHN GRISHAM

AIKA
ARMAHTAA

WSOY

JOHN GRISHAM

Aika armahtaa

Suomentanut JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ • HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

A Time for Mercy

Copyright © 2020 by Belfry Holdings, Inc.

Suomenkielinen laitos © Jorma-Veikko Sappinen ja WSOY 2021

ISBN 978-951-0-47379-5

Painettu EU:ssa

*Knopfin hallituksen puheenjohtajan,
kustantajan ja kustannustoimittajan
SONNY MEHTAN
muistolle*

1

Surullinen pikku talo sijaitsi maaseudulla vajaan kymmenen kilometrin päässä Clantonista etelään, piirikunnan vanhan, ei erityisesti minnekään johtavan tien varrella. Talo ei näkynyt tielle, ja sinne vei vain mutkainen soratie, jossa oli notkelmia ja kaarteita niin, että lähestyvän auton valot pyyhkivät iltaisin ovien ja ikkunoiden poikki kuin varoitukseksi sisällä oleville. Välitöntä kauhua voimisti talon syrjäinen sijainti.

Kun ajovalot viimein ilmaantuivat, vuorokausi oli jo aikoja sitten vaihtunut sunnuntaiksi. Valot tulvahtivat talon läpi, loivat seinille hiljaisia, pahaenteisiä varjoja ja katosivat auton laskeutuessa tien painumaan ennen kuin se saapui pihaan. Talossa olevien olisi kuulunut olla syvässä unessa, mutta noina hirvittävinä öinä oli mahdotonta nukkua. Josie veti olohuoneen sohvalla syvään henkeä, lausui pikaisen rukouksen ja hiipi ikkunaan katsomaan autoa. Mutkitteliko ja syöksähtelikö se tavalliseen tapaan, vai oliko se hallinnassa? Oliko mies humalassa, kuten aina vastaavina öinä, vai olisiko hän voinut hillitä juomistaan? Josie oli sonnustautunut rohkeaan aamutakkiin herättääkseen miehen huomion, jolloin tämän mieliala saattaisi muuttua väkivaltaisesta romanttiseksi. Hän oli käyttänyt aamutakkia ennenkin, ja aikoinaan mies oli pitänyt siitä.

Auto pysähtyi talon viereen, ja Josie näki Stuartin nousevan siitä. Mies hoippui ja kompuroi, ja Josie terästäytyi tulevan varalle. Hän meni keittiöön, jossa oli jo valot, ja odotti. Oven vieressä, osittain piilossa nurkassa oli nojallaan Josien pojan alumiininen baseball-

maila. Hän oli vienyt sen sinne tuntia aikaisemmin siltä varalta, että Stuart yrittäisi käydä hänen lastensa kimppuun. Hän oli rukoillut rohkeutta käyttää sitä, muttei ollut edelleenkään varma, pystyisikö. Mies rojahti keittiön ovea vasten ja ravisti sitten nuppia kuin ovi olisi lukossa, vaikkei se ollut. Lopulta hän potkaisi oven auki ja se jysähti jääkaappia vasten.

Stuart oli humalassa holtiton ja väkivaltainen. Hänen vaalea irlantilainen ihonsa oli punehtunut, posket olivat verenpunaiset ja silmissä hehkui viinan sytyttämä tuli, jonka Josie oli nähnyt liiankin monta kertaa. Stuart oli 34-vuotias, mutta hänen tukkansa oli jo alkanut harmaantua ja kaljuuntua. Hän oli yrittänyt salata sen huonolla ylikampauksella, josta oli illan baarikierroksen aikana irronnut korvien alapuolelle ulottuvia suortuvia. Kasvoissa ei ollut haavoja eikä mustelmia, mikä saattoi olla hyvä merkki tai sitten ei. Hän tappeli mielellään rähjäisissä baareissa, ja rankan illan jälkeen hän yleensä nuoli haavojaan ja meni suoraan sänkyyn. Mutta ellei tappeluja ollut syntynyt, hän kaipasi usein rähäkkää tullessaan kotiin.

»Miksi hitossa olet valveilla?» Stuart ärähti yrittäessään sulkea ovea.

Josie sanoi mahdollisimman rauhallisesti: »Odotin sinua, kulta. Oletko kunnossa?»

»Ei sinun tarvitse odottaa. Paljonko kello on, kaksi aamulla?»

Josie hymyili lempeästi kuin kaikki olisi hyvin. Viikkoa aikaisemmin hän oli päättänyt odottaa Stuartia sängyssä. Stuart oli tullut myöhään, noussut yläkertaan ja uhannut Josien lapsia.

»Kahden maissa», Josie sanoi hiljaa. »Mennään sänkyyn.»

»Mitä varten sinulla on tuo päällä? Olet ihan lutkan näköinen. Kävikö täällä joku illalla?»

Yleinen syytös nykyisin. »Ei tietenkään», Josie sanoi. »Olen vain valmis sänkyyn.»

»Olet huora.»

»Älä nyt viitsi, Stu. Minua nukuttaa. Mennään sänkyyn.»

»Kuka se mies on?» Stuart ärisi ja horjahti taaksepäin ovea vasten.

»Kuka? Ei ole ketään. Olen ollut täällä koko illan lasten kanssa.»

»Olet valehteleva lutka.»

»En valehtele. Mennään nukkumaan. Kello on paljon.»

»Kuulin illalla että joku oli nähnyt täällä pari päivää sitten John Albertin lava-auton.»

»Kuka mahtaa olla John Albert?»

»Kuka mahtaa olla John Albert, kysyy tämä pikku lutka. Tiedät pirun hyvin.» Stuart liikahti pois ovelta, otti huojuvia askeleita Josieta kohti ja hapuili tukea työtasosta. Hän osoitti Josieta sormellaan ja sanoi: »Olet pieni huora ja entiset poikaystäväsi notkuvat nurkilla. Olen varoittanut.»

»Sinä olet ainoa poikaystäväni, Stuart. Olen sanonut sen tuhan-teen kertaan. Mikset voi uskoa?»

»Siksi että olet valehtelija ja olet kärehtänyt valehtelusta ennenkin. Muista se luottokortti. Pirun ämmä.»

»Älä nyt viitsi. Se oli viime vuonna ja pääsimme siitä yli.»

Stuart syöksähti eteenpäin, tarttui Josien ranteeseen ja heilautti vasenta kättään. Hän osui avokämmenellä kovaa Josieta leukaan, jolloin kuului kuvottava pamahdus lihan iskiessä lihaan. Josie kirkkaisi kivusta ja järkytyksestä. Hän oli vannottanut itseään olemaan huutamatta, sillä lapset olivat lukitun oven takana yläkerrassa, kuuntelivat ja kuulivat kaiken.

»Lopeta», hän kiljahti, tarttui kasvoihinsa ja yritti saada henkensä kulkemaan. »Ei enää lyömistä! Minähän sanoin että lähden, ja vannon että teen sen!»

Stuart nauroi remakasti ja sanoi: »Ai jaa? Mihin sinä nyt sitten menet, pikku lutka? Takaisin asuntoautoon metsään? Rupeatko taas asumaan autossa?» Hän väänsi Josien rannetta, kiepautti tämän ympäri, kietaisi paksun käsivartensa hänen kaulansa ympäri ja ärisi hänen korvaansa: »Sinulla ei ole paikkaa mihin mennä, narttu, ei edes sillä asuntovaunualueella jolla synnyit.» Stuart syyti Josien korvaan sylkipisaroiita ja viskin ja oluen hapanta lemua.

Josie nytkähti ja yritti vapautua, mutta Stuart väänsi hänen kätensä melkein hartioden tasalle kuin yrittäisi saada luun murtu-

maan. Hänen oli pakko kirkaista uudestaan, ja hän sääli lapsiaan. »Katkaiset käteni! Lopeta! Ole kiltti!»

Stuart päästi Josien kättä alaspäin muutaman sentin. Hän sihisi Josien korvaan: »Mihin aiot mennä? Sinulla on katto pään päällä, ruokaa pöydässä ja huone kahdelle surkealle kakarallesi, mutta puhut lähtemisestä. Eipä taida tulla mitään.»

Josie jäykistyi, kiemurteli ja yritti vapautua, mutta Stuart oli voimakas ja mielettömän pahansisuihin mies. »Katkaiset käteni, Stu. Päästäisit nyt.»

Stuart kuitenkin väänsi kättä uudestaan, jolloin Josie ulvahti. Josie potkaisi taaksepäin ja osui paljaalla kantapäällään Stuartia sääreen, ja sitten hän kiepahti ympäri ja iski vasemmalla kyynärpäällään tätä rintakehään. Stuart yllättyi iskusta hetkeksi, ei vahingoittunut, mutta Josie ehti vääntäytyä vapaaksi ja kaatoi samalla keittiön tuolin. Lisää melua pelotukseksi lapsille.

Stuart hyökkäsi kuin raivo härkä, tarttui Josieta kurkusta, painoi tämän seinää vasten ja upotti kyntensä kaulan ihoon. Josie ei pystynyt huutamaan, nielemään eikä hengittämään, ja Stuartin silmien hullu kiilto ilmaisi hänelle, että tämä olisi heidän viimeinen tappelunsa. Tämä oli se hetki, jolloin Stuart lopulta tappaisi hänet. Hän yritti potkaista, mutta ei osunut, ja Stuart löi salamana oikean koukun, joka osui suoraan Josien leukaan ja iski tämän tajuttomaksi. Josie lyhyistyi ja jäi makaamaan lattialla jalat levällään. Hänen aamutakkinsa oli avautunut, rinnat näkyivät. Stuart seisoi pari sekuntia ihailemassa aikaansaannostaan.

»Akka löi ensin», hän sanoi vaimeasti ja astui jääkaapille, josta löysi oluen. Hän napsautti tölkin auki, joi, pyyhkäisi suutaan kämmenselällä ja odotti, heräisikö Josie vai oliko tämä sammahtanut koko yöksi. Hän ei liikkunut, joten Stuart astui lähemmäksi ja varmisti, että hän hengitti.

Stuart oli ollut katutappeli ja koko ikänsä ja tunsu ykkössäännön: vedä niitä leukaan, niin putoavat heti.

Talossa oli hiirenhiljaista, mutta hän tiesi, että lapset olivat yläkerrassa piilossa ja odottivat.

Drew oli kaksi vuotta vanhempi kuin siskonsa Kiera, mutta murrosikä oli tulossa hänelle myöhään, kuten useimmat normaalit muutokset hänen elämässään. Hän oli kuudentoista, pieni ikäisekseen, ja vähäinen koko vaivasi häntä varsinkin kun hän seisoisi sisarensa vieressä. Sisko kävi parhaillaan läpi taas yhtä vaivalloista kasvupyrähdystä. Kumpikaan heistä ei vielä tiennyt, että heillä oli eri isä ja ettei heidän fyysinen kehityksensä koskaan etenisi samaan tahtiin. Perintötekijöistään huolimatta he olivat sillä hetkellä sidoksissa toisiinsa yhtä lujasti kuin ketkä tahansa sisarukset, kun he kuuntelivat kauhistuneina, kuinka heidän äitiään piestiin taas kerran.

Väkivallan kierre oli kiihtynyt, ja pahoinpitelyjä oli sattunut yhä useammin. He olivat rukoilleet äitiä, että he muuttaisivat pois, ja äiti oli lupautunut, mutta kaikki kolme tiesivät, ettei heillä ollut paikkaa mihin mennä. Äiti vakuutteli, että tilanne paranisi, että Stu oli hyvä mies silloin kun ei juonut ja että äiti aikoi parantaa tämän omalla rakkaudellaan.

Ei paikkaa mihin mennä. Heidän edellinen »kotinsa» oli ollut vanha asuntoauto kaukaisen sukulaisen takapihalla. Sukulaista oli hävettänyt, että he majailivat siellä. He kaikki tiesivät sietävänsä asumista Stun luona vain siksi, että tämä omisti oikean tiilitalon, jossa oli peltikatto. He eivät nähneet nälkää, joskin heillä oli edelleen tuskallisia muistoja menneestä, ja he kävivät koulua. Koulu oli todellakin heidän turvapaikkansa, sillä Stu ei koskaan käynyt sen lähelläkään. Siellä oli vaikeuksia – Drewin hidas opillinen edistyminen, liian vähän ystäviä kummallakin, vanhat vaatteet, ilmaisen kouluruoan jonottaminen – mutta ainakin he olivat poissa Stun lähettäviltä ja turvassa.

Stu oli onneksi suurimman osan aikaa selvin päin, mutta silloinkin hän oli epämiellyttävä roikale, jota harmitti joutua elättämään lapsia. Omia hänellä ei ollut, sillä hän ei ollut koskaan halunnut lapsia ja hänen kaksi avioliittoaan olivat päättyneet melkein alkuunsa. Hän oli öykkäri, joka katsoi kodin olevan hänen linnansa. Lapset olivat ei-tervetulleita vieraita, elleivät suorastaan tunkeilijoita, ja siksi heidän oli määrä tehdä kaikki likaiset työt. Koska ilmaista työvoimaa

oli runsaasti saatavilla, Stun määräämä tehtävälista oli loputon ja laadittu enimmäkseen vain naamioimaan se tosiasia, että hän oli itse laiska väty. Vähäisimmistäkin rikkomuksista Stu kiroili lapsille ja uhkaili heitä. Hän osti omat ruokansa ja oluensa ja vaati, että Josien täytyi mitättömillä palkoillaan hankkia ruoka »heidän puolelleen» pöytää.

Mutta työt, ruoka-asia ja uhkailu eivät olleet mitään verrattuna väkivaltaan.

Josie vaivoin hengitti, eikä hän liikkunut. Stu seisoi hänen yläpuolellaan, katseli hänen rintojaan ja tavalliseen tapaansa toivoi, että ne olisivat suuremmat. Hitto vie, Kierallakin oli parempi rintavarustus. Stu hymyi ajatukselle ja päätti käväistä katsomassa. Hän käveli pienen, pimeän olohuoneen poikki ja alkoi nousta portaita mahdollisimman äänekkäästi pelästyttyäkseen lapset. Portaiden puolivälissä hän huusi kimeällä, humalaisella, lähes leikkisällä äänellä: »Kiera, oi Kiera...»

Kiera vavahti pelosta pimeydessä ja puristi Drewin käsivartta entistä kovemmin. Stu löntysteli eteenpäin askelet raskaina puuportailla.

»Kiera, oi Kiera...»

Ensin hän avasi Drewin lukitsemattoman oven ja paiskasi sen sitten kiinni. Sen jälkeen hän käänsi Kieran oven nuppia, mutta se oli lukittu. »Hah hah, Kiera, tiedän että olet siellä. Avaa ovi.» Hän rojautti ovea vasten olkapää edellä.

Drew ja Kiera istuivat kapean sängyn jalkopäässä ja tuijottivat ovea. He olivat pönkittäneet sitä vasten ruosteisen akselin, jonka Drew oli löytänyt tallista, ja he rukoilivat, että tuo hänen improvisoimansa telki kestäisi. Hän oli kiilannut akselin toisen pään ovea, toisen sängyn metallikehikkoa vasten. Kun Stu alkoi rämisyttää ovennuppia, Drew ja Kiera nojasivat akseliin lisätäkseen painetta. He olivat harjoitelleet vastaavaa tilannetta ja olivat melko varmoja, että ovi kestäisi. Lisäksi he olivat suunnitelleet hyökkäystä siltä varalta, että ovi heilahtaisi auki. Kiera sieppaisi vanhan tennismailan, ja

Drew vetäisi taskustaan pienen pippurisumuttimen ja suihkuttaisi. Äiti oli ostanut sen heille, varmuuden vuoksi. Stu ehkä pieksisi heidät taas, mutta ainakin he tappelisivat vastaan.

Stu pystyi potkaisemaan oven helposti sisään. Hän oli tehnyt niin kuukautta aikaisemmin ja nostanut sitten metelin, kun uusi tuli maksamaan sata dollaria. Alkuun hän oli vaatinut Josieta maksamaan sen, halunnut sitten rahat lapsilta ja lakannut viimein riuksuttamasta asiasta.

Kiera oli jäykistynyt pelosta ja itki hiljaa, mutta samalla hän ajatteli, että tilanne oli epätavallinen. Kun Stu oli aikaisemmin tullut hänen luokseen, muut olivat olleet poissa kotoa. Kukaan ei ollut nähnyt, ja Stu oli uhannut tappaa Kieran, jos tämä joskus kertoisi asiasta. Äidin Stu oli jo vaiennut. Aikoiko hän tehdä pahaa myös Drewille ja uhkailla tätä?

»Oi Kiera, oi Kiera», Stu lauloi typerästi ja rojahti taas ovea vasten. Hänen äänensä oli hieman vaimennut, ikään kuin hän aikoi antaa periksi.

Lapset painoivat metallitankoa ja odottivat räjähdystä, mutta Stu vaiken. Sitten hän poistui, ja askelet etääntyivät portaisiin. Oli aivan hiljaista.

Eikä äiti päästänyt ääntäkään, mikä merkitsi maailmanloppua. Hän makasi alhaalla joko kuolleena tai tajuttomana, sillä muuten Stu ei olisi noussut yläkertaan ilman häijyä riitaa. Josie kynsisi Stulta silmät päästä tämän nukkuessa, mikäli hän vielä tekisi pahaa lapsille.

Sekunnit ja minuutit kuluivat hitaasti. Kiera lakkasi itkemästä, ja he istuivat sängyn reunalla odottaen jotain – ääntä, puhetta, oven paukahdusta. Mutta mitään ei kuulunut.

Loputla Drew kuiskasi: »Täytyy tehdä jotain.»

Kiera oli jäähmettynyt kauhusta eikä pystynyt vastaamaan.

»Menen katsomaan äitiä», Drew sanoi. »Pysy sinä täällä ja pidä ovi lukossa. Ymmärrätkö?»

»Älä mene.»

»On pakko. Äidille tapahtui jotain, sillä muuten hän olisi tullut yläkertaan. Hän on taatusti loukkaantunut. Pysy täällä ja pidä ovi lukossa.»

Drew nosti akselitangon paikoiltaan ja avasi oven äänettömästi. Hän kurkisti portaisiin, muttei nähnyt muuta kuin pimeyttä ja kuistin valon vähäisen hehkun. Kierakin katsoi ovesta ja sulki sen sitten. Drew otti ensimmäisen askelen portaisiin, puristi pippurisumutinta ja ajatteli, kuinka upeaa olisi sumuttaa sen paskiaisen kasvoille myrkkypilvi, polttaa silmät ja mahdollisesti sokaista ne. Hän eteni hitaasti, askel kerrallaan, ääntäkään päästämättä. Olohuoneessa hän pysähtyi ja kuunteli hievahtamatta. Stun makuuhuoneesta lyhyen käytävän päästä kuului heikosti jotain. Drew odotti vielä hetken ja toivoi, että Stu olisi vienyt äidin sänkyyn pahoinpidelytään tätä. Keittiössä oli valot. Drew kurkisti oven takaa ja näki äidin liikkumattoman jalkaterän ja sitten säären. Hän pudottautui polvilleen, konttasi pöydän ali äidin puolelle ja ravisti karkeasti tämän käsivartta, mutta ei puhunut. Mikä tahansa ääni saattaisi kutsua Stun paikalle. Drew näki äidin rinnat mutta oli liian peloissaan nolostuakseen. Hän ravisti uudestaan ja kuiskutti: »Äiti, äiti, herää!» Mutta äiti ei vastannut. Hänen kasvojensa vasen puoli oli punainen ja turvoksissa, ja Drew oli varma, ettei äiti hengittänyt. Hän pyyhkäisi silmiään, perääntyi ja konttasi käytävään. Sen päässä oli Stun makuuhuoneen ovi avoimena, huoneessa paloi himmeä pöytälamppu, ja saatuaan katseensa tarkentumaan Drew näki sängynlaidalta riippuvat saappaat: Stun teräväkärkiset käärmeennahkabuutsit, hänen lempijalkineensa. Drew nousi seisomaan ja asteli ovelle, ja siellä, poikittain sängyllä retkotti Stuart Kofer käsivarret pään yläpuolelle heilautettuina ja edelleen täysissä pukeissa, jälleen kerran sammuneena. Drewin mulkoillessa häntä tuntien pidäkkeetöntä vihaa hän vain kuorsasi.

Drew juoksi portaita yläkertaan, ja kun Kiera avasi oven, hän huusi: »Hän on kuollut. Äiti on kuollut. Stu tappoi hänet. Äiti on keittiön lattialla ja hän on kuollut.»

Kiera sävähti, kirkkaisi ja tarttui veljeensä. Kumpikin itki, kun he menivät keittiöön ja ottivat äidin pään käsivarsien varaan. Kiera kuiskaili silmät kyynelissä: »Herää, äiti! Ole kiltti ja herää!»

Drew tarttui varovasti äidin vasempaan ranteeseen ja yritti tunnustella pulssia, vaikkei ollut varma, tekikö hän sen oikein. Mitään ei tuntunut.

Hän sanoi: »Täytyy soittaa hätänumeroon.»

»Missä Stu on?» Kiera kysyi ja vilkaisi ympärilleen.

»Sängyllä, unessa. Taisi sammua.»

»Minä pitelen äitiä. Soita sinä.»

Drew meni olohuoneeseen, sytytti valot, nosti kuulokkeen ja valitsi hätänumeron. Usean hälytysäänen jälkeen kuului viimein: »Hätäkeskus. Mikä teillä on hätänä?»

»Stuart Kofer on tappanut äitini. Äiti on kuollut.»

»Poika, kuka soittaa?»

»Olen Drew Gamble. Äitini on Josie. Hän on kuollut.»

»Missä asutte?»

»Stuart Koferin talossa Bart Roadilla. Bart Road 1414. Lähettäkää joku auttamaan meitä.»

»Lähetän, lähetän. Apua on jo tulossa. Sanoit että hän on kuollut. Mistä tiedät sen?»

»Siitä ettei hän hengitä. Siksi että Stuart hakkasi hänet taas, niin kuin aina.»

»Onko Stuart Kofer talossa?»

»On, tämä on hänen talonsa ja me vain asumme täällä. Hän tuli taas humalassa kotiin ja hakkasi äidin. Hän tappoi äidin. Kuulimme sen.»

»Missä hän on?»

»Sängyllään. Sammuneena. Pitäkää kiirettä.»

»Pidä nyt linja auki, jooko?»

»En. Menen katsomaan äitiä.»

Drew laski luurin ja sieppasi sohvalta takin. Kiera piteli äidin päätä sylissään, silitti hellästi tämän hiuksia, itki ja toisteli: »Herää, äiti, ole kiltti. Ole kiltti ja herää. Älä jätä meitä.» Drew peitteli äidin takilla ja istahti sitten tämän jalkojen viereen. Hän sulki silmänsä, puristi nenäänsä ja yritti rukoilla. Talo oli hiljainen, äänetön, kuului vain Kieran uikutus hänen anellessaan äitiä heräämään. Minuutit

kuluivat, ja Drew suuntasi kaiken tahdonvoimansa itkun lopettamiseen, jotta voisi yrittää suojella heitä jollain lailla. Stuart voisi nukkua sängyllä, mutta saattaisi myös herätä, ja jos hän tapaisi heidät alkerrasta, hän saattaisi saada raivokohtauksen ja piestä heidät.

Stu oli tehnyt samoin ennenkin: juonut itsensä humalaan, raivosnut, uhkaillut, läimäytellyt, sammunut ja sitten herännyt valmiina jatkamaan hauskanpitoa.

Kuului korskahdus ja humalainen mölähdyks, ja Drew pelkäsi Stun heräävän. Hän sanoi Kieralle: »Ole hiljaa.» Mutta Kiera ei kuullut. Hän oli kuin transsissa ja silitteli äitiä kyynel leuasta tipahdellen.

Drew konttasi hitaasti pois keittiöstä. Käytävässä hän nousi kyyryyn ja hiipi makuuhuoneeseen. Stu ei ollut liikahantakaan, buutit riippuivat edelleen sängyn laidalta. Tanakka Stu retkotti peittojen päällä. Hänen suunsa oli niin ammollaan, että sillä olisi voinut pyydystää kärpäsiä. Drew tuijotti Stuta tuntien vihaa, joka melkein sokaisi hänet. Tuo raakalainen oli lopulta tappanut heidän äitinsä yritettyään sitä monta kuukautta, ja seuraavaksi hän taatusti tappaisi heidät. Eikä kukaan vaivaisi häntä, sillä hänellä oli yhteyksiä ja hän tunsi tärkeitä ihmisiä, kuten hän usein kerskui. Josie ja hänen lapsensa olivat vain valkoista roskaväkeä, asuntovaunualueiden haaksirikkoisia, mutta Stulla oli vaikutusvaltaa, sillä hän omisti maata ja kantoi virkamerkkiä.

Drew astui taaksepäin ja katsoi käytävän päähän keittiöön, missä äiti makasi lattialla ja sisko piteli tämän päätä ja valitti, hymisi hiljaisella äänellä, täysin irrallaan kaikesta. Sitten hän asteli pienen pöydän luo, joka oli nurkassa Stun puolella sänkyä ja jonka laatikossa tämä piti pistooliaan, paksua vyötään, asekoteloaan ja tähdenmuotoista virkamerkkiään. Drew veti pistoolin kotelosta, ja se oli niin painava kuin hän oli muistanutkin. Pistooli oli yhdeksänmillinen Glock, jollaista käyttivät osaston kaikki apulaisseriffit. Laki kielsi siviiliä koskemasta siihen. Stu ei paljon piitannut hölmöistä säännöistä, ja eräänä päivänä ollessaan selvänä ja harvinaisen hyvällä tuulella hän oli vienyt Drewin syrjäiselle laitumelle ja opettanut tätä käsittelemään tuliasetta ja ampumaan sillä. Stu oli kasvanut aseiden keskellä, Drew ei, ja Stu oli kiusoitellut poikaa tämän tie-

tämättömyydestä. Hän kerskui kaataneensa ensimmäisen hirvensä kahdeksanvuotiaana.

Drew oli laukaissut pistoolin kolme kertaa osumatta lähellekään jousiampujien maalitaulua, ja aseiden potkaisu ja pamahdus olivat pelottaneet häntä. Stu oli nauranut pojan arkuudelle ja ampunut sitten nopeasti kuusi laukausta peräkkäin napakymppiin.

Drew piteli pistoolia oikeassa kädessään ja tarkasteli sitä. Hän tiesi sen olevan ladattu, sillä Stun aseet olivat aina toimintavalmiudessa. Komerossa oli kaappi täynnä haulikkoja ja kiväärejä, kaikki ladattuja.

Jonkin matkan päässä Kiera itki ja valitti, edessä kuorsasi Stu, ja pian poliisit ryntäisivät sisään ja tekisivät lopulta yhtä vähän kuin ennenkin. He eivät tekisi mitään. Eivät millään lailla suojelisi Drewiä ja Kieraa, vaikka näiden äiti makasi kuolleen keittiön lattialla. Stuart Kofer oli tappanut äidin, mutta hän valehtelisi ja poliisit uskoisivat. Sen jälkeen Drewiä ja hänen sisartaan odottaisi entistä synkempi tulevaisuus ilman äitiä.

Drew lähti makuuhuoneesta pistooli kädessä ja asteli hitaasti keittiöön, missä mikään ei ollut muuttunut. Hän kysyi Kieralta, hengittikö äiti, mutta sisko ei vastannut, ei keskeyttänyt ääntelyään. Sitten Drew meni olohuoneeseen ja katsoi ikkunasta pimeyteen. Mikäli hänellä oli isä, hän ei tuntenut tätä, ja jälleen kerran hän ihmetteli, missä mahtoi olla perheenpää. Missä oli johtaja, se viisas, joka neuvoi ja suojeli? Drew ja Kiera eivät olleet koskaan kokeneet kahden vakaan vanhemman suomaa turvallisuutta. He olivat kohdanneet muita isiä perhehoidossa, ja he olivat tavanneet nuoriso-oikeuden asianajajia, jotka olivat yrittäneet auttaa, mutta he eivät olleet koskaan saaneet halausta mieheltä, johon voivat luottaa.

Kaikki vastuu oli jäänyt Drewille, esikoiselle. Kun äiti oli poissa, hänellä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin ryhdistäytyä ja olla mies. Hän, yksin hän, pystyisi pelastamaan heidät pitkittyneeltä painajaiselta.

Hän säpsähti ääntä. Makuuhuoneesta kuului voihkaisu tai jonkinlainen korskahdus, ja sängynjouset ja patja ratisivat ja kahisivat, ikään kuin Stu kääntylisi ja olisi palaamassa elämään.

Drew ja Kiera eivät kestäisi enempää. Hetki oli koittanut, käsillä oli heidän ainoa tilaisuutensa jäädä henkiin, ja Drewin täytyisi toimia. Hän palasi makuuhuoneeseen ja tuijotti Stuta, joka makasi edelleen sängyssä selällään kuin kuollut, mutta toinen butteista oli kumma kyllä poissa jalasta ja lattialla. Kuoleman hän oli ansainnutkin. Drew sulki hitaasti oven kuin suojellakseen Kieraa kaikelta osallisuudelta. Kuinka helppoa se olisi? Drew tarttui pistooliin toisellakin kädellä. Hän pidätti hengitystään ja laski pistoolia, kunnes sen piippu oli parin sentin päässä Stun vasemmasta ohimosta.

Hän sulki silmänsä ja painoi liipaisinta.

2

Kiera ei nostanut katsettaan. Hän sivelä äidin hiuksia ja kysyi: »Mitä sinä teit?»

»Ammuin hänet», Drew sanoi arkisesti. Hänen äänensä oli sävytön, vailla pelkoa tai katumusta. »Ammuin hänet.»

Kiera nyökkäsi eikä sanonut muuta. Drew meni olohuoneeseen ja katsoi taas ikkunasta. Missä olivat punaiset ja siniset valot? Missä olivat auttajat? Soitan ja ilmoitan, että raakalainen on tappanut äitini, mutta ketään ei tule. Hän sytytti lampun ja katsoi kelloa. 2.47. Hän muistaisi ikuisesti tarkan hetken, jolloin hän tappoi Stuart Koferin. Hänen kätensä vapisivat ja olivat puuduksissa, mutta kello 2.47 hän ei katunut sitä, että oli tappanut miehen joka oli tappanut hänen äitinsä. Hän palasi makuuhuoneeseen ja sytytti kattovalon. Pistooli oli Stun pään vieressä, ja päässä oli vasemmalla puolella pieni, ruma reikä. Stu katseli edelleen kattoon, nyt silmät avoimina. Kirkkaanpunainen veri levisi kehänä vuodevaatteissa.

Drew palasi keittiöön, missä mikään ei ollut muuttunut. Hän meni olohuoneeseen, sytytti sinne toisenkin valon, avasi etuoven ja istuutui Stun lepotuoliin. Stu saisi kohtauksen, jos yllättäisi jonkun muun istumasta hänen valtaistuimellaan. Tuoli haisi häneltä: tunkkaiselta tupakansavulta, kuivuneelta hieltä, vanhalta nahalta, viskiltä ja oluelta. Muutaman minuutin kuluttua Drew tuumi, että hän inhosi lepotuolia, joten hän veti ikkunan luo pienen tuolin ja istuutui odottamaan valoja.

Ensimmäinen niistä oli sininen ja tuikki ja pyöri raivokkaasti, ja

kun se ylitti ajotien viimeisen mäennpyylän, Drewiä kouraisi pelko ja hänen oli vaikea hengittää. He olivat tulossa hakemaan hänet. Hän poistuisi käsiraudoissa apulaissieriffin partioauton takapenkillä, eikä voisi millään estää sitä.

Seuraavana saapui ambulanssi punaisine hälytysvaloineen, kolmantena toinen poliisiauto. Kun todettiin, että ruumiita olikin yhden asemesta kaksi, toinen ambulanssi saapui kiireesti kannoillaan lisää poliiseja.

Josien pulssi tuntui, ja hänet nostettiin nopeasti paareille ja kiidätettiin sairaalaan. Drew ja Kiera suljettiin olohuoneeseen, ja heidän käskettiin pysyä siellä. Ja mihin he olisivat menneetkään? Talon kaikki valot paloivat ja joka huoneessa oli poliiseja.

Itse sieriffi Ozzie Walls saapui, ja hänet otti talon edessä vastaan hänen johtava apulaisansa Moss Junior Tatum, joka sanoi: »Näyttää siltä, että Kofer tuli myöhään kotiin, heille tuli riita, Kofer mäiski naista ja sammui sitten sängylleen. Poika otti hänen pistoolinsa ja ampui häntä kerran päähän. Kertalaakilla meni.»

»Oletko puhunut pojan kanssa?»

»Jep. Drew Gamble, ikä kuusitoista, Koferin tyttöystävän poika. Ei puhunut paljon. Taitaa olla sokissa. Hänen siskonsa on Kiera, neljätoista, sanoi että he ovat asuneet täällä suunnilleen vuoden ja että Kofer on ollut väkivaltainen, hakannut äitiä yhtämittaa.»

»Onko Kofer tosiaan kuollut?» Ozzie kysyi epäuskoisesti.

»Stuart Kofer on kuollut, pomo.»

Ozzie pudisti päätään inhosta ja epäuskosta ja asteli etuovelle, joka oli selkoselällään. Sisällä hän seisahtui ja katsoi Drewiä ja Kieraa, jotka istuivat vierekkäin sohvalla, tuijottivat lattiaan ja koettivat olla piittaamatta kaaoksesta. Ozzie olisi halunnut sanoa jotain mutta antoi olla. Hän seurasi Tatumia makuuhuoneeseen, missä ei ollut koskettu mihinkään. Pistooli lojui lakanalla parinkymmenen sentin etäisyydellä Koferin päästä, ja keskellä sänkyä oli laaja kaareva veriläikkä. Luoti oli pään vastakkaiselta puolelta ulos tullessaan irrottanut kallosta palasen, ja verta ja kudosta oli roiskahtanut vuodevaatteille, tyynyille, pätylaudalle ja seinälle.

»Grisham on palannut
juurilleen... Hämmäs-
tyttävän jännittävä
tarina.»

– NEW YORK TIMES

Mississippin osavaltion pikkukaupunki Clanton vuonna 1990. Kuusitoistavuotiasta arkaa poikaa syytetään äitinsä poikaystävän, paikallisen apulaissieriffin, murhasta. Monet toivovat nopeaa oikeudenkäyntiä ja kuolemanrangaistusta, mutta tarina on

kaikkea muuta kuin mustavalkoinen.

Tuomioistuin määrää puolustusasianajajaksi Jake Brigancen, joka puolustaessaan asiakastaan viimeiseen asti vaarantaa samalla sekä uransa että perheensä turvallisuuden.

